

בש"פ 8522/21 - פלוני נגד פלונית

בבית המשפט העליון

בש"פ 8522/21

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

התובע בתיק (אזורי פ"ת) פלוני
1268908/4:

נגד

הנתבעת בתיק (אזורי פ"ת) פלונית
1268908/4:

הודעה על הטלת קנס;
תגובה מטעם הנתבעת מיום 20.12.2021;
תגובה מטעם היועץ המשפטי לשיפוט הרבני מיום
28.12.2021;
תגובה מטעם התובע מיום 28.12.2021

בשם התובע בתיק (אזורי פ"ת) עו"ד אבי קורצברג
1268908/4:

בשם הנתבעת בתיק (אזורי פ"ת) עו"ד שרונה בן זאב
1268908/4:

בשם היועץ המשפטי לשיפוט הרבני:
עו"ד שירה בן אלי

החלטה

1. מזכירות בית הדין הרבני האזורי בפתח תקווה (להלן: בית הדין) הביאה לעיוני את החלטת בית הדין מיום 8.12.2021, במסגרתה הושת על הנתבעת בהליך שבכותרת קנס בסך 1,500 ש"ח מכוח סעיף 7א לחוק בתי דין דתיים (כפיית ציות ודרכי דיון), התשט"ז-1956 (להלן: חוק כפיית ציות) בשל אי-קיום החלטת בית הדין בעניין קיום מפגשים בין התובע ובין ילדם המשותף של הצדדים (להלן: הקטין).

2. הרקע להליך דנן תואר בהחלטתי בבש"פ 7598/21 פלוני נ' פלונית (8.12.2021), אשר עסקה אף היא

עמוד 1

בקנס שהוטל על הנתבעת בשל אי-קיום החלטת בית הדין בנוגע למפגשים עם הקטין. בתמצית ייאמר כי הצדדים נישאו בשנת 2016 והתגרשו בשנת 2021, וכי בהחלטת בית הדין מיום 17.6.2021 נקבע כי התובע והקטין ייפגשו במרכז קשר פעם בשבוע וכי "כל עיכוב יהווה עילה לסנקציה כספית כבדה כנגד האם". חרף האמור, הנתבעת נמנעה מלהביא את הקטין למספר מפגשים במרכז הקשר. בית הדין התריע בפני הנתבעת מספר פעמים כי התנהלות זו תגרור הטלת סנקציה כספית, ודחה את טענתה לפיה היא חוששת להפגיש בין התובע לקטין. בהמשך לכך ועל רקע אי-קיום מפגש שתואם ליום 1.11.2021, החליט בית הדין ביום 8.11.2021 להשית על הנתבעת קנס בגובה 1,000 ש"ח (להלן: הקנס הראשון). בהחלטתו ציין בית הדין כי אם הנתבעת לא תביא את הקטין למפגש הבא שייקבע, היא "תיקנס שוב בסך גבוה יותר". בהחלטתו מיום 8.12.2021 קבעתי כי ההחלטה בדבר הטלת הקנס הראשון תעמוד בעינה.

3. כפי שעולה מהחומר שהובא לעיוני, ביני לביני הודיעו גורמי הרווחה לבית הדין כי הנתבעת לא הביאה את הקטין גם למפגש שתואם ליום 22.11.2021. על רקע זה התקיים דיון ביום 6.12.2021, שבו ביקש בית הדין מהנתבעת לנמק מדוע לא יוטל עליה קנס נוסף. במהלך הדיון העלתה הנתבעת השגות על כך שהפגישות מתקיימות "במרכז קשר חילוני" שבו חלק מהעובדות לבושות באופן שאינו צנוע, וביקשה להחליף את מרכז הקשר במסגרת חרדית. בית הדין דחה טענות אלו בציינו "אנו לא נשנה את החלטת ביה"ד, על מרכז הקשר להיום, אין הבדל בין להסתובב ברחוב עם הילד ולמרכז קשר [...]". בתום הדיון ציין בית הדין כי ישקול לוותר על הקנסות הקודמים אם הנתבעת "תביא" את הילד, ובא-כוח התובע הצטרף לדברים אלו – אך הנתבעת חזרה על עמדתה כי הקטין "לא ידורג במקום חילוני".

4. על רקע זה ניתנה ההחלטה נושא ההליך שלפניי, שבה הטיל בית הדין על הנתבעת קנס בסך 1,500 ש"ח. בית הדין ציין בהחלטתו כי הקטין והתובע לא נפגשו במשך כשנה וחצי, ודחה את הסבריה של הנתבעת להימנעותה מלהביא את הקטין למפגשים במרכז הקשר. בהקשר זה הדגיש בית הדין "לא מדובר בטיפול או בשהות במחיצת מי מהעו"סיותשם [במרכז הקשר]", והוסיף וציין כי להתרשמותו הנתבעת "כל פעם מחפשת סיבה חדשה" לאי-קיום המפגשים. עוד צוין כי אם תוסיף הנתבעת להימנע מקיום ההחלטה בדבר המפגשים בין התובע לקטין, "יחריף בית הדין את הטלת הקנסות עליה". לצד זאת חייב בית הדין את הנתבעת בתשלום הוצאות התובע בסך 2,500 ש"ח.

5. משהובאה לעיוני החלטת בית הדין מיום 8.12.2021, הוריתי לצדדים וליועץ המשפטי לשיפוט הרבני (להלן: היועץ) להגיש את התייחסויותיהם בנושא. הנתבעת חוזרת בתגובתה על הטענות שהעלתה ביחס לקנס הראשון (ראו פסקה 5 להחלטתי בבש"פ 7598/21), ומדגישה כי היא פועלת על מנת להגן על הקטין מפני התובע וכי אין לה אמון במרכז הקשר. עוד טוענת הנתבעת כי אין מקום לאשר את הקנס בטרם תתבצע בדיקת מסוגלות הורית לשני ההורים. בנוסף, הנתבעת טוענת כי נוכח מצבה הכלכלי, תשלום הקנס יפגע ביכולתה לדאוג לצרכי הקטין.

6. התובע, מצדו, סבור כי יש להותיר את החלטת בית הדין על כנה על מנת להביא את הנתבעת לקיים את החלטת בית הדין בנוגע למפגשים בינו ובין הקטין. היועץ שותף למסקנה זו, והוא סבור כי הקנס הוטל באופן שקול ומידתי נוכח הפרותיה החוזרות של הנתבעת את החלטת בית הדין בעניין קיום המפגשים בין התובע לקטין. לעמדת היועץ, אין מקום להתערב בהחלטה להשית קנס נוסף על הנתבעת, לאחר שהקנס הראשון לא הביא אותה לקיים את החלטת בית הדין.

7. לאחר שעיינתי בהחלטת בית הדין ובעמדות הצדדים והיועץ, לא מצאתי מקום לעשות שימוש בסמכותי לפי סעיף 7א(ב) לחוק כפיית ציות ולבטל את הקנס או לשנותו לקולה. כפי שכבר נפסק, סמכותו של בית הדין לפי סעיף

7א(א) לחוק כפיית ציות נועדה למנוע הפרות עתידיות של ההחלטה השיפוטית הנדונה (בש"פ 3522/21 פלוני נ' פלונית, פסקה 5 (5.7.2021)). עוד נפסק כי יש להטיל סנקציות מכוח סעיף זה רק מקום שבו לא ניתן להביא לקיום ההחלטה באמצעים פוגעניים פחות, ורק ככל שהטלת הסנקציה עשויה להביא לקיום ההחלטה (בש"פ 1944/21 פלוני נ' פלונית, פסקה 7 (22.4.2021)).

8. במקרה דנן, הנתבעת מפרה באופן חוזר את החלטת בית הדין בעניין המפגשים בין התובע לקטין, כפי שפורט לעיל. הקנס נושא ההליך שלפניי הושט לאחר שבית הדין הטיל על הנתבעת קנס בסכום נמוך יותר והתריע בפניה כי אם תוסיף להימנע מקיום החלטתו, יוטל עליה קנס נוסף בסכום גבוה יותר. משהתברר כי לא די באמצעים הללו על מנת להביא את הנתבעת לקיום ההחלטה האמורה, זימן אותה בית הדין לדיון ונתן לה הזדמנות נוספת לשטוח את עמדתה. לאחר ששקל את טענותיה ודן בהן לגופן, השית בית הדין על הנתבעת קנס חד-פעמי נוסף, בסכום גבוה יותר. בנסיבות המתוארות, שוכנעתי כי הקנס נושא ההליך דנן הוא מידתי ונועד להביא את הנתבעת לקיים את ההחלטה בעניין המפגשים במרכז הקשר.

גם זו הפעם, טענות הנתבעת בדבר הסיבות להימנעותה מקיום החלטת בית הדין לא נעלמו מעיניי. אולם, בית הדין מצא כי טענות אלו אינן מהוות טעם מספק לסירוב הנתבעת להביא את הקטין למפגשים במרכז הקשר, וכפי שצינתי בהחלטתי בעניין הקנס הראשון, ההליך שלפניי אינו האכסניה המתאימה לבירורן (ראו והשוו: בש"פ 8035/21 פלוני נ' פלוני, פסקה 8 (2.1.2022)). כמו כן, לא מצאתי כי יש בטענתה של הנתבעת בעניין מצבה הכלכלי כדי להצדיק את ביטול הקנס או הפחתתו. יודגש בהקשר זה כי מעיון בפרוטוקול הדיון מיום 6.12.2021 עולה כי הנתבעת כלל לא העלתה בפני בית הדין טענה בדבר מצבה הכלכלי – אף שבהחלטה שמכוחה הוטל הקנס הראשון הובהר לנתבעת כי ככל שתמנע את קיומם של מפגשים נוספים היא "תיקנס שוב בסך גבוה יותר". משכך אין מקום להידרש, לראשונה במסגרת ההליך שלפניי, לטענות אלו של הנתבעת או לבחינה עובדתית של הנספחים שהגישה בנושא.

9. אשר על כן, החלטת בית הדין מיום 8.12.2021 תעמוד בעינה.

ניתנה היום, ט' בשבט התשפ"ב (11.1.2022).

ה נ ש י א ה